

kale prestatie. Elke nog niet eens zo ingrijpende verandering in die harde onderlaag kan zich wreken en de muziekbeoefenaar doen afdalen van het eens bereikte muzikaaltechnische niveau. Dat zulks voor de betrokkene psychisch niet alleen maar ook materieel niet minder dan een ramp kan betekenen behoeft ternauwernood betoog. Het is aan de praktikus die zich van zijn verantwoordelijkheid rekenschap geeft, voorbehouden om als de persoon in kwestie zich hiervan niet bewust is – en dat komt niet zo zelden voor – deze tegen zichzelf in bescherming te nemen om niet door een of meer extracties (en een prothese) een onherstelbare verandering teweeg te brengen in de van nature gegeven structuur.

Een kunstgebit, hoe goed ook als zodanig, kan vaak waardeloos blijken als substituuut voor de door de extractie verstoorde configuratie.

Ook in vele andere gevallen dan waaraan in het voorgaande – zij het vluchtig – aandacht werd geschonken geldt bij het (helaas nog al te gangbare) stellen van de indicatie: bezint eer gij begint. Het eens aangerichte onheil is niet meer ongedaan te maken.

B.

BEROEPSBELANGEN

HET WETSONTWERP INZAKE TOELATING VAN BUITENLANDERS

In het februari-nummer werd aandacht gevraagd voor het voorlopig verslag inzake het wetsontwerp betreffende wederkerige toelating van buitenlandse artsen, tandartsen en vroedvrouwen. Thans is de memorie van antwoord verschenen waaromtrent bij bedoelde bespreking werd opgemerkt dat deze met spanning mocht worden afgewacht vanwege de vaagheid waarmede de strekking van het ontwerp omgeven was. Duidelijk is dit ook gebleken uit de vele vragen door de vaste commissie voor de volksgezondheid in het voorlopig verslag gesteld.

In zijn antwoord stelt de minister voorop dat een beleidslijn met betrekking tot de toelating van dusdanige buitenlanders moeilijk is uit te stippelen maar de bewindsman beroept zich op de meerdere malen gebleken wenselijkheid van een regeling als de onderhavige. Als voorbeeld wordt o.m. gewezen op de regeling in 1956 met de (toenmalige) Unie van Zuid Afrika inzake wederzijdse toelating van een bescheiden aantal artsen, welke overeenkomst gunstig heeft gewerkt voor een aantal Nederlandse medici, die zich tot emigratie aangetrokken gevoelden. Ook een op basis van wederkerigheid getroffen regeling met de V.S. van Noord-Amerika heeft op overeenkomstige gronden althans voor Nederlandse artsen gunstig gewerkt.

In de memorie wordt met nadruk verklaard dat het niet in het voornemen ligt toelating op grote schaal mogelijk te maken, noch om in geval van moeilijkheden met een bepaalde groepering de wet te hanteren voor een massale toelating.

Bij de wederkerigheid zal pariteit worden nagestreefd. Elke toelating van een buitenlander zal – zo verklaart de minister verder – als een op zichzelf staand geval worden gezien. De omvang van het aantal toe te laten personen van de betreffende categorieën zal van de (nog niet te beoordelen) omstandigheden afhangen. Voor toelating dienen doorslaggevende redenen aanwezig te zijn waarbij de verschillende belangen tegen elkaar zullen worden afgewogen. Het gaat om individuele personen, niet dus om groepen. Naar het sluiten van reciprociteitsovereenkomsten met andere landen zal van regeringswege niet worden gestreefd. Wel zal de wet, wanneer te zijner tijd de vrije vestiging van beroepsbeoefenaren, door het in werking treden van de betreffende bepalingen van het E.E.G.-verdrag, in de aangesloten landen mogelijk zal worden, daartoe gebruikt kunnen en waarschijnlijk wel moeten worden. Zij zal daartoe dan vermoedelijk moeten worden gewijzigd.

De minister wil de toelating niet in handen stellen van een door de Centrale Raad voor de Volksgezondheid aanbevolen commissie; het is een zaak die behoort tot de rechtstreekse verantwoordelijkheid van de Minister.

Uit het antwoord op de met betrekking tot de afzonderlijke artikelen gestelde vragen in het voorlopig verslag, zij hier nog vermeld dat toelating van tandartsen (voor zover niet afzonderlijk geregeld) zal geschieden op gelijke voorwaarden als voor artsen en dat de bezitter van een buitenlandse bevoegdheid zich na toelating als „tandarts” mag aankondigen.

Kennisneming van de onderhavige memorie van antwoord zonder dewelke een zekere achterdocht aangaande de bedoeling van wetsontwerp niet misplaatst was, vestigt thans de indruk dat de voorgestelde regeling van heel wat bescheidener draagwijdte blijkt te zijn dan men meende eraan te moeten toekennen. Men is geneigd zich af te vragen of het wel zo nodig is om een wettelijke voorziening te treffen die over enkele jaren bij het volledig in werking treden van de tweede etappe van het E.E.G.-verdrag toch vanzelf aan de orde zou zijn gekomen. Het is moeilijk te geloven dat periculum in mora tot een noodzakelijke regeling op dit ogenblik aanleiding heeft gegeven, er wordt trouwens met geen woord over gerypt. Maar wat dan wel? B.

SOCIALE TANDHEELKUNDE

NA DE SCHOOLTANDVERZORGING

In het februarinummer van het Tijdschrift voor Sociale Geneeskunde heeft de schoolarts H. JONKER te Almelo verslag gedaan van zijn bevindingen omtrent de gebitstoestand van de leerlingen van vervolgscholen, die twee jaar zonder andere aansporing dan die van de ouders hun gebit hebben moeten onderhouden. Vrijwel allen vielen in de leeftijdsgroep van 14 en 15 jaar. In het onderzoek waren ook leerlingen begrepen, af-